

Over het beeldend karakter van *Insert Skin #3*

1. De voorstellingen van Meg Stuart openen altijd bijzonder sterk: ze overvallen de blik van de toeschouwer. De scherp uitbelichte onderbenen en voeten in *Disfigure Study* of het tollende hoofd in *No Longer Readymade* wisten meteen te beklijven, en bleven vervolgens in het geheugen ronddwalen. Hun ware kracht toont zich echter minder in deze langdurige nawerking als zodanig, en veeleer in het feit dat ook in de herinnering het geziene zijn geheim weigert prijs te geven. Deze lichaamsbeelden waren blijkbaar zozeer beeld dat ze nooit tekst worden. Dit zijn in alle opzichten essentiële beelden. Hun kwaliteit hangt niet samen met het getoonde (hun 'inhoud'), maar is juist ten nauwste verknoopt met hun beeld-zijn. Ze condenseren als het ware die aspecten

van het beeld die het voorgestelde onzegbaar maken omdat het essentieel voorstelling, ja 'beeld-schijn' is.

De openingsscène van *Insert Skin #3*, gemaakt in samenwerking met Gary Hill en eind april j.l. onder de titel *Splayed Mind Out (work in progress)* in de Kaaitheaterstudio's gepresenteerd: drie in elkaar gekronkelde lichamen, een stroboscoop die trillend licht tegen de achterwand projecteert. Het eerste dat beweegt is dus het licht, niet de lichamen. Pas na enige tijd bewegen handen, voeten, benen, armen. Langzaam gaan de lichaam uit elkaar, om vervolgens met een vierde danseres soms simultaan, meestal eenzaam op de podiumvloer voort te bewegen. De hele sequens doet denken aan een tot leven gewekte sculptuur. Eerste dwarsverbinding tussen dans en beeldende kunst: lichamen laten stollen tot een

quasi-monument, een bijna-beeldhouwwerk, en ze vervolgens 'sculpturaliseren' - ze boetsen en kneden tot ze zichzelf her(uit)vinden in een vorm die hen tegelijk wel en niet past. Choreograferen is, zo beschouwd, geen kwestie van het musicaliseren of ritmeren van lichamen binnen een afgebakende ruimte en specifieke tijdsspanne. Veeleer is deze dirigerende activiteit synoniem met die plastische vormgeving die levende lichamen behandelt alsof ze slechts levenloos materiaal zijn. En deze grondstof moet dan juist de choreografie leven inblazen of *bezielen*, in de letterlijke betekenis van het woord: zonder een minimum aan 'anima' geen bewegingen.

Wat ook meteen treft in de altijd sterke openingsbeelden van Stuarts voorstellingen, is het samengaan van evidentie en onwaarschijnlijkheid. Zo ook in de eerste sequens van

Crash Landing - Meg Stuart, Damaged Goods / Maria Anguera de Sojo

